

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Nummer 47
September 2023

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

De vereniging richt zich op het nagelaten werk van Johannes van der Steur met als doel om de kinderen in het christelijke weeshuis van de Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië, te ondersteunen.

Voorzitter

Matthieu Bernard

Penningmeester

Rosa van Valkenhoef

Secretaris

Chérie Ham
Johannes Vermeerstr. 67-3
1071DN Amsterdam

Alg. bestuurslid

Nel de Borst

Betalingsgegevens

IBAN NL 22 INGB 0003 1845 22

Tenaamstelling Ver. Vrienden Yayasan Pa van der Steur

Contact

Adoptie (Stans Stolte)
Vereniging (Chérie Ham)
Yayasan (Nel de Borst)

adoptie@pavandersteur.org
cherieham@live.nl / 0651214867
nelkuta@gmail.com

Bulletin nr. 47

September 2023

Redactie en vorm

Voor eerdere nummers en info.

Matthieu Bernard

www.weeshuispavandersteur.nl

Een weeshuis in Indonesië?

Verdeeld over een jongens- en een meisjeshuis wonen er 37 weeskinderen op het terrein van de Yayasan Pa van der Steur (de yayasan) in Jakarta, Indonesië. De leeftijd varieert van vier tot achttien jaar waarbij de jongsten vanaf het eerste uur worden begeleid door de ouderen. Naast het woongedeelte bestaat de yayasan uit een kleuter-, een basis- en een middelbare school. Ook kinderen uit de omgeving schrijven zich op deze scholen in. Afhankelijk van hun omstandigheden kunnen zij een (volledige) reductie krijgen van het lesgeld. Momenteel krijgen 88 kinderen uit de omgeving het lesgeld betaald door de yayasan. Na de middelbare school bemiddelt de yayasan voor de weeskinderen bij het vinden van een baan of probeert te helpen om een beurs te krijgen. Bij goede prestaties is het mogelijk om een vervolgopleiding te volgen.

De Vereniging Vrienden van de yayasan Pa van der Steur (de vereniging) heeft als doel om de yayasan financieel te ondersteunen. Het geld hiervoor is vooral afkomstig van donateurs uit Nederland. Door aandacht te verspreiden over de yayasan werft de vereniging donateurs, zoals bijvoorbeeld met informatie over gebeurtenissen in het weeshuis of over de geschiedenis van de verschillende kinderen. De vereniging, met de status Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI) van de Nederlandse overheid, heeft geen winstoogmerk en het bestuur krijgt geen vergoeding voor haar werkzaamheden.

Een gevoel van thuis

De kans op succes, welzijn of geluk, of hoe je het ook wilt noemen, wordt onder andere bepaald door de mate waarin je kan omgaan met tegenslagen. Blijf je in bed liggen als het even misgaat? Of stroop je je mouwen op en vervolg je glimlachend de uitgestippelde koers?

Hoewel bij niemand alles vlekkeloos verloopt, helpt het om af toe een tegenslag te hebben ervaren. Een vriendin van me haalde altijd fantastische cijfers bij toetsen, en toen, op haar 24ste, voor het eerst een laag cijfer, iets wat zij niet snel te bovenkwam.

Maar wat nu voor een kleuter die op vierjarige leeftijd door ouders of familie wordt meegenomen en na een lange reis bij onbekende mensen in een onbekende stad wordt achtergelaten? Is het onderbrengen in een weeshuis een tegenslag waar de kleuter mee moeten leren omgaan? Iets wat sterker maakt?

De redenen: geen familie, geen voedsel, geen huis, geen scholing, geen toekomst. Elk van deze redenen is geldig, en elk van deze redenen is niet uit te leggen. Want ieder kind op de yayasan stelt dezelfde vraag: 'Waarom ben ik hier?' Het beste wat het bestuur van de yayasan kan doen is ze een 'gevoel van thuis' (sense of belonging) geven, waarbij ze langzaam verbonden raken met elkaar, en hopelijk vertrouwd en meer zelfverzekerd in de nieuwe omgeving.

In dit bulletin staan verschillende vertaalde teksten van de kinderen zelf. Ze vertellen over hun dromen en waarom ze daar zijn. Wat vooral naar boven komt, is de geestdrift om zichzelf te bewijzen, en ook dankbaarheid, naar elkaar en naar de caretakers. Want het onderbrengen van kinderen in dit weeshuis is onherroepelijk een tegenslag aan het begin van een leven, maar het geeft wel echte kansen.

Matthieu Bernard

Olympische spelers in spe

De afgelopen jaren zijn er groepjes vrijwilligers van de Nederlandse stichting Hockey-Hockey naar de yayasan gekomen om hockeytrainingen te geven aan de kinderen. De Nederlandse vrijwilligers waren zelf ook scholieren dus dat was voor alle betrokkenen erg leuk, leerzaam en een manier om nieuwe vrienden te maken. Maar nadat de vrijwilligers vertrokken, bleven de kinderen hockey spelen. De vereniging kon helpen met materiaal, kleding en een gerestaureerd veldje om op te oefenen.

Tijdens een selectiedag van DKI Jakarta (Daerah Khusus Ibukota Jakarta - Special Capital Region of Jakarta) een half jaar geleden, werden vier kinderen van de yayasan geselecteerd om voor het Jakartaanse hockeyteam te spelen. Een absolute mijlpaal voor de ontwikkeling van hun karakters en hopelijk hun verdere levenspad.

Mijn naam is Getrodis. Ik ben vijftien jaar. Hockey is mijn hobby en het was mijn droom om een echte hockey speler te worden. Nu ben ik gekozen om voor hockey te spelen voor DKI Jakarta Hockey.

Ik woon in het weeshuis Pa van der Steur. Ze geven mij een opleiding en training. Mijn schoolprestaties zijn slecht maar ik doe het fantastisch in sport en andere fysieke activiteiten. Ik wil later soldaat worden en met mijn talenten zal ik dat nastreven.

Ik was gelukkig en trots toen ik DKI Jakarta kon verdedigen in het nationale kampioenschap. Het was een erg goede ervaring want ik kon spelen tegen senioren en ik kon tegenstanders uit de verschillende provincies van Indonesië tegenkomen. Ook al wonnen we niet, ik was erg trots om een van hen te zijn.

Mijn naam is Firan en ik zit in klas VIII SMPK Pa van der Steur. Mijn favoriete sporten zijn voetbal en hockey. Het is mijn doel om een grote speler te worden en nu DKI Jakarta Hockey mij heeft gekozen als een van hun spelers komen mijn dromen uit. Ik train nu bij voor DKI Jakarta Hockey voor de 2024 kampioenschappen (2024 PON).

Ik woon sinds mijn vijfde in het weeshuis Pa van der Steur. Mijn moeder heeft me hierheen gestuurd en ik heb daarna niet meer van haar gehoord. Door middel van mijn talenten wil ik een bekende naam krijgen als een beroemde sporter. Misschien dat mijn moeder me dan op een dag herkent.

Mijn naam is Aften. Ik zit in de klas acht van de SMPK Pa van der Steur. Mijn favoriete sport is hockey en ik vind tekenen ook leuk.

Mijn doel is om een bekende Indonesische hockey speler te worden, en nu neem ik deel aan DKI Hockey training als voorbereiding voor de 2024 PON.

Er was een tijd dat ik onzeker was omdat ik zo ver van huis was en omdat ik in een weeshuis woon. Maar na verloop van tijd, toen het moment kwam dat ze me kozen als hun hockey speler, kon ik lachen en trots zijn op mezelf.

Ik wens op een dag mijn familie te zien zodat ik ze kan vertellen hoe hard ik train om mijn doelen te bereiken.

Mijn naam is Jaifani maar meestal noemen mijn vrienden me Fani. Ik zit in de 8ste klas van de middelbare school en vind het echt leuk om hockey te spelen. Mijn droom is om een professionele hockey speler te worden.

Waarom is het mijn droom om een hockey atleet te worden? Omdat ik echt Indonesië wil verdedigen in de wereldarena door middel van mijn talenten. Nu, neem ik deel aan de oefeningen van de DKI Jakarta in het nationale indoorhockey kampioenschappen. Ondanks dat we geen kampioen werden, heb ik veel ervaring gekregen omdat ik kon strijden tegen veel andere provincies in Indonesië en ook veel vrienden heb gemaakt.

Nieuwe kinderen

Van tijd tot tijd komen er weer nieuwe kindjes bij de yayasan. Natuurlijk is het in de meeste omstandigheden beter als ze bij hun familie blijven. Kinderen uit de omgeving van het weeshuis, maar van wie de ouders of familie geen geld hebben, krijgen een (volledige) korting voor het schoolgeld zodat ze toch hun eigen huiselijke omgeving houden. Voor andere kleuters geldt dat de afstanden tot Christelijke gebieden in Indonesië vaak erg groot zijn waardoor ze normaal gesproken niet of zelden meer terug naar hun familie kunnen.

Napalia (6)

Hallo, je kan me Napa noemen. Ik woonde met mijn familie in Upit, West Borneo. Het is heel moeilijk om zo ver van ze vandaan te wonen, maar ze wilden dat ik goed zou eten, dat ik naar school kon gaan, en dat ik in de toekomst zou kunnen worden wat ik maar wilde.

Mijn familie is arm. Ooit zal ik een huis voor ze kopen. En het is mijn wens om verpleegster te worden.

Anastasia (7)

Hallo, mijn naam is Anastasia, maar iedereen noemt me Niken. Ik ben geboren en opgegroeid in Upit, West Borneo. Ik hielp mijn moeder iedere dag met het werk in de velden. Ik begrijp niet waarom ik naar een weeshuis moet, maar mijn moeder zei dat ik dan meer vrienden kan hebben, goed kan eten en een leuke school kan hebben.

Op een dag hoop ik te werken op een kantoor.

Deden (8)

Mijn naam is Deden. Ik verloor mijn vader toen er chaos was in ons dorp. Ik, mijn moeder en mijn twee kleine broertjes woonden toen in een opvang in Keerom, Papua.

Ik wens op een dag mijn vader weer te zien. Mijn moeder zei dat ik naar Jakarta moest om een beter leven te krijgen, naar school te gaan en om mijn dromen te bereiken.

Ema (8)

Mijn naam is Ema. Ik kom uit Asyaman, Papua. Mijn moeder is overleden in januari 2022. Ik ging toen met alleen mijn vader wonen. Hij is ziek en heeft geen werk. Daarna ging ik niet meer naar school. Ik mis mijn school, mijn leraren en mijn vrienden heel erg.

Ik wens op een dag een leraar te worden.

Okpo (7)

Hallo, mijn naam is Okpo. Ik heb twee 'siblings' (broers/zussen) en ik ben de jongste. Mijn vader is ziek en mijn moeder werkt in de velden.

Mijn moeder zei tegen me dat ik naar school moest zodat ik een beter leven kan hebben en dat ik haar in de toekomst kan helpen. Ooit wens ik een eigen huis en een veld te hebben.

Duiken als een schichtige mol

In mijn herinnering was mijn moeder licht van kleur, terwijl mijn vader nog donkerder was dan ik. Elke dag ging hij de wildernis in om vruchten te plukken – vooral bananen. Mijn moeder, die een briljante zakengeest had, nam deze gouden vruchten mee naar de markt om er goud van te maken. We waren zo arm dat zelfs de armoede bij ons op visite kwam om te klagen.

Op mijn vijfde veranderde mijn leven heel onverwachts. Ik werd in een internaat van de kerk geplaatst, wat eerlijk gezegd een fijne verandering was van ons kleine huis.

Op een dag vertelde een tante van de kerk het grote nieuws: 'Jij, gaat naar school in Jakarta.' 'Jakarta? Waar ter wereld ligt dat, en is het verder weg dan het einde van de regenboog?' vroeg ik, terwijl mijn verbeelding met raketbrandstof werd gevoed.

De tante antwoordde overdreven dramatisch: 'Oh, Jakarta, lieverd, is een land ver, ver weg, en we zullen er naartoe vliegen op een magische vliegende motor.' De dag van vertrek brak aan, en ik was even opgewonden als een kangoeroe op een trampoline. We zouden de lucht in stijgen met niemand minder dan Batik Air. Gelukkig vond mijn zenuwachtige hart troost in het inflight-entertainment: een film over Jakarta. Het was een beetje zoals een opwarmertje voor het grote avontuur dat me te wachten stond, en het deed wonderen voor mijn angst voor het onbekende.

Ach, Jakarta, de stad waar mijn herinneringen een beetje wazig zijn. Het enige wat ik me nog kan herinneren, is dat we in een voertuig zaten dat erg groot was op weg naar ons nieuw tehuis. Het was nogal beangstigend om opeens te worden omringd door een leger van kinderen, alsof we de nieuwste snoepjes op het schoolplein waren. Maar, gelukkig... Ze begroetten ons met een echt welkomstliedje. Mijn angst smolt weg als sneeuw voor de zon. Vervolgens liet de verzorgster ons onze bedden zien. Daarna werden we naar beneden geroepen om kennis te maken met iemand die de bijnaam 'tante Nel' droeg. Nu, ik had me voorgesteld dat tante Nel een jonge dame zou zijn. Maar nee..., tante Nel was best oud vergeleken met de verzorgsters die we ook

tante noemden, dat ik me afvroeg hoe ze aan die bijnaam kwam. De verzorgers benadrukten dat we ons als engelen moesten gedragen en absoluut geen ondeugendheid mochten uithalen

De volgende dag stond er een heuse film op het programma. We gingen met tante Nel naar de bioscoop, waar ik voor het eerst kennismakte met de wonderen van 3D-films. En niet zomaar een film, nee, het was 'Dinosaurus' in glorieuze 3D! Ik kreeg een bril op die eruitzag alsof hij rechtstreeks uit de toekomst was gestolen.

Terwijl de film begon en de prehistorische reptielen mijn ogen aanvielen in 3D-pracht, kon ik niet anders dan mijn spanning laten zien op een manier die alleen een kind kan verzinnen. Bij elke enge wending dook ik als een schichtige mol onder mijn stoel, mijn handen strak voor mijn gezicht. Het leek wel alsof ik een beroepsduiker was, maar dan zonder het water en met dinosaurussen in plaats van vissen.

Na verloop van tijd, toen mijn moed langzaam terugkwam, besloot ik weer op mijn stoel te klimmen, nog steeds met mijn handen voor mijn ogen. Alleen deze keer gluurde ik voorzichtig door mijn vingers als een nieuwsgierige detective die een belangrijke zaak onderzoekt, om te zien of het spannende gedeelte eindelijk was afgelopen.

Tijd vliegt voorbij, en ik ben hier al negen heerlijke jaren. De andere kinderen, ach, die zijn als een warme familie voor me geworden. Eenzaamheid? Daar heb ik al lang geen last meer van.

In het begin voelde school als een boek waarvan ik de woorden niet kon ontcijferen, en de lerares leek te praten in een geheime code die ik niet kon kraken. Maar gelukkig is de zon doorgebroken! Op school heb ik twee schatten van vriendinnen, Michelle en Jessica. We zijn onafscheidelijk, als de drie musketiers van het schoolplein. Wanneer de bel rinkelt, wachten we altijd geduldig op elkaar, en als ik toevallig mijn lunch vergeet, delen deze lieverds zonder aarzelen hun eten met me.

Dit jaar is mijn laatste jaar op de junior high school, en het voelt als het einde van een bijzondere reis. Volgend jaar staan de deuren van de senior high school voor me open, een nieuw hoofdstuk dat wacht om ontdekt te worden.

Mijn moeder had ooit de droom dat ik dokter zou worden, maar eerlijk gezegd, ben ik niet echt een wiskundewonder, en ik kan zelfs geen druppel bloed zien zonder een drama te maken. Tante Nel opperde het idee van verpleegkundige worden, omdat het zeker een baan zou opleveren. Maar ach, de senior high school duurt drie lange jaren, en dat geeft me volop tijd om te bedenken welke richting ik op wil gaan. Misschien word ik een basketbalatleet, want ik heb gehoord dat ik best aardig ben op het basketbalveld. We zullen wel zien wat de toekomst voor mij in petto heeft! 📖🏀😊

Eva

Een hart vol genegenheid

Na een lange periode in Nederland kwam ik eind juli 2023 weer terug in de yayaan. Het is zo chaotisch. Ik was vergeten dat je constant kinderen en hondjes op de achtergrond hoort. Je kunt het niet uitzetten want er is altijd iemand die een tandenborstel of een lepel is kwijtgeraakt, iemand die vraagt om extra zakgeld of om gewoon bij je op schoot te komen terwijl je helemaal niet zit. En tegelijk is het ontspannend. Het is de hectiek van thuis.

Vandaag breekt de 17e augustus aan, de 78ste viering van de Onafhankelijkheidsdag van Indonesië. Van kust tot kust ontvouwen zich parades en plechtigheden, gehuld in het vroege ochtendlicht.

Klokslag 6 uur verzamelt het bestuur van de yayasan Pa van der Steur zich op het terras voor een nasi goreng ontbijt. De parades en het plechtige uitspreken van de Proclamatie Indonesia schallen een half uur later door de luidsprekers. Onder de zachte tonen van het Indonesische volkslied glijdt langzaam de rood-witte vlag omhoog, als een liefdevol eerbetoon aan de natie. In een adembenemend moment volgt eenieder met een hart vol genegenheid de vlag, tot deze trots wappert hoog boven in de mast.

Mijn blik kruist even die van Hannes, vlak voordat hij snel weer naar de vlag kijkt. Hij kwam afgelopen juli bij ons weeshuis als een nieuw hoofdstuk in ons gedeelde verhaal. Zijn ouders, die zelf met problemen kampten, hebben hem liefdevol aan onze zorg toevertrouwd. Hij had Engels geleerd van zijn moeders vorige werkgever. Zij leerde hem ook piano spelen, wat zijn persoonlijke passie werd. Tijdens een bezoek van enkele gasten aan ons weeshuis, deelde Hannes zijn diepste wens met ons: hij wilde pianist worden en de wereld raken met zijn muziek. Onlangs ontvingen we een vreugdevolle boodschap van meneer X, die in Indonesië op reis was. Hij hoorde over Hannes' droom en besloot om met Kerstmis geen gebruikelijke cadeau-uitwisseling te doen, maar in plaats daarvan zijn vrijgevigheid te gebruiken om Hannes' droom te verwezenlijken. Wat een betoverende verrassing zal het zijn wanneer de kinderen met Kerstmis een piano naast de fonkelende kerstboom aantreffen.

Het deed me denken aan meneer Y. Zijn reis door Indonesië maakte op hem een diepe indruk. Toen hij terug was in Nederland, straalden zijn ogen elke keer als hij over zijn avontuurlijke herinneringen sprak. Maar het leven nam een verdrietige wending, want hij overleed niet lang daarna. Zijn nalatenschap, iets tastbaars dat hij achterliet, vond een nobele bestemming toen zijn familie besloot een deel ervan te gebruiken voor een goed doel.

Uit dit nobele idee ontstond een plan dat door vriendelijkheid werd geleid. De familie vroeg advies aan Werkgroep 72 over hoe ze deze erfenis het beste konden gebruiken. De Werkgroep gaf hun een lijst met mogelijkheden, als een schatkaart.

Uiteindelijk besloot de familie op een zeer vriendelijke manier de dromen van zes jonge leerlingen van ons weeshuis Pa van der Steur te ondersteunen. Deze leerlingen zitten nu op de middelbare school en de familie besloot hun schoolgeld te betalen. Dit was een symbool van meneer Y's liefde voor avontuur en zijn verlangen naar een betekenisvolle erfenis die voortleeft in de harten van anderen.

Nel de Borst

Terugkijken van een onmetelijke afstand

Mijn naam is Noveri. Vroeger woonde ik in een afgelegen dorp diep in het binnenland van Papua. Uit die tijd herinner ik me dat wanneer we een maaltijd wilden, we ons naar het dorpsgemeenschapshuis begaven, waar we geduldig in rijen stonden te wachten om uiteindelijk een kommetje kostbare rijst te ontvangen. Ik was nog maar zes jaar oud toen mijn vader overleed.

Helaas koos mijn moeder ervoor om mij de kans op onderwijs te ontzeggen, en in plaats daarvan moest ik zoete aardappelen verkopen. Gelukkig veranderde het tij dankzij de welwillendheid van een priester in de plaatselijke kerk, die ervoor zorgde dat ik kon worden opgevangen in het warme weeshuis van Pa van der Steur. Hier kreeg ik de kans om naar school te gaan en mijn kennis te vergroten.

Op dit moment bevind ik me in het laatste jaar van mijn opleiding, met als specialisatie toerisme. Het komende jaar zal ik mijn opleiding voltooien, en mijn keuze voor toerisme weerspiegelt mijn diepe passie voor het begeleiden van reizigers als gids. Momenteel ben ik bezig met een stage in het nationaal museum, waarbij ik word gesponsord door Marta, een gulle donateur uit de Italiaanse groep. Zij ondersteunt mijn ontwikkeling via de Indonesian Heritage Society, die nauw samenwerkt met het nationaal museum.

Ik heb een intensieve opleiding tot gids gevolgd bij de Indonesian Heritage Society, waar de voertaal Engels was. Vorige week begon ik met het verkennen van de geschiedenis van het museum en de rijke historie van Indonesië. In de

komende week zal ik een presentatie geven in het nationaal museum in Jakarta. Als ik terugblik op mijn moeilijke begin en de onmetelijke afstand die ik heb afgelegd om mijn dromen te verwezenlijken, kan ik niet anders dan vervuld zijn van diepe dankbaarheid en geluk

Noveri

In memoriam Tom Jutte

Tijdens zijn jaren bij Nationale Nederlanden in Jakarta, Indonesië, kwam Tom Jutte, door zijn bijzonder brede interesse voor talloze zaken, in aanraking met het weeshuis yayasan Pa van der Steur. Het contact met de organisatie en met de kinderen moet indruk hebben gemaakt want nadat hij weer werkzaam was in Nederland, sloot hij, samen met zijn vrouw Ria Jutte-Propert, zich aan bij de Vereniging Vrienden van de yayasan Pa van der Steur om zo verder te helpen. Vijftien jaar lang heeft hij zich als voorzitter van deze vereniging ingezet voor het voortbestaan van het weeshuis en het welzijn van de kinderen. Zijn vakanties combineerde hij vaak met een reis naar Jakarta om met eigen ogen te zien, en vooral herinnerd te worden, waar het om gaat.

Tom was iemand die scherp en serieus zijn argumenten op tafel kon leggen, maar dat ging altijd gepaard met een betrokken c.q. emotionele toon. Energiek ging hij vergaderingen in en even onvermoeibaar kwam hij er vele uren later ook weer uit. Zijn fronsende blik kon dan omslaan voor een onverwachte anekdote of een, nog onverwachter, vrolijk lied.

Tom wordt door ons gemist. De hulp die hij gaf wordt gewaardeerd.

4 april 1940 – 18 februari 1923

Beelden van het begin

Vorig jaar werd er in Jakarta een boekje gepubliceerd met teksten van de kinderen van de Pa van der Steur scholen. Hieronder staan een paar vertaalde verhaaltjes uit dit boekje. Voor de helderheid: ze zijn niet afkomstig van de kinderen uit het weeshuis. Wel worden deze scholen ondersteund met hulp van de vereniging, vooral door subsidies voor kinderen die geen lesgeld kunnen betalen.

De teksten schetsen een beeld van de kinderen, want zoals ieder mens hebben zij ook hun eigen waardes en zorgen, verschillende dromen en verwachtingen. Maar in tegenstelling tot de meeste mensen gaan deze stukjes over het begin, over de eerste vonken van ambitie.

Mijn droom: een robot creëren om de president van Indonesië te beschermen

Mijn naam is Ecclesio. Ik ben tien jaar oud en ben geboren op 29 maart 2011 in Bekasi. Ik heb de droom om een robotbouwer te worden, ook wel een mechanische robot genoemd. Ik ben de oudste van drie broers. Mijn tweede broer heet Steven en is acht jaar oud, en mijn derde broer heet Matthew en is twee jaar oud.

Mijn vader heet Glenn en komt uit Manado. Mijn moeder heet Siska en komt uit West-Java. Hoewel ze tot verschillende etnische groepen behoren, respecteren ze elkaar. Ik hou van enkele toeristische plekken in Noord-Sulawesi, zoals Bukit Kasih en het gezegende standbeeld van Jezus. Ook geniet ik van plekken in West-Java, zoals de Cipanas-baden in Garut.

Ik wil een robot creëren, geïnspireerd door Joseph Engelberger, een beroemde robotmaker uit de Verenigde Staten. Hij werd geboren op 26 juli 1925 en overleed op 1 december 2015. De eerste robot werd gemaakt door Al Jazari in Turkije in de 12e eeuw. Het woord 'robot' komt van het Tsjechische woord 'robota'.

Robots worden gebruikt voor gevaarlijke, vuile en zware taken. Ik wil een vergelijkbare robot maken zoals die van Al Jazari, maar dan beter en geavanceerder. Mijn robot zal een rood-witte hoed dragen en zilveren kleding. Deze robot zal een verborgen wapen hebben dat eruitziet als een muziekinstrument, zoals een trompet of saxofoon. Mijn doel is om deze robot in te zetten om de president van Indonesië te beschermen en tegelijkertijd om het land te dienen.

In Indonesië zijn nog niet veel robots, dus ik wil bijdragen aan de technologische vooruitgang door meer robots te creëren. Ik wil ook robots ontwerpen die nuttig zijn voor de economie en veiligheid. Deze robots zullen worden geprogrammeerd in verschillende lokale talen in Indonesië en ook vreemde talen zoals Engels, Frans, Mandarijns en Russisch te begrijpen, zodat ze vloeiend kunnen communiceren

Ik wil later bij de Politie

Mijn naam is Maria, geboren op 6 april 2011 in Cikarang. Ik heb een stiefzus. Mijn vader en moeder behoren tot de Batak etnische groep. Ik woon in het Pa van der Steur weeshuis in Jakarta. Ik vind het leuk om daar te wonen samen met mijn vrienden.

Als ik later groot ben, wil ik graag een vrouwelijke politieagent worden. Want naast het helpen van vrouwen en kinderen, wil ik ook de Indonesische samenleving helpen om vreedzaam en harmonieus te leven en criminaliteit te verminderen.

Vrouwelijke politieagenten, afgekort als Polwan, werden voor het eerst opgericht in Bukittinggi, West-Sumatra, op 1 september 1948. Dit gebeurde tijdens de tweede militaire agressie van Nederland toen de Republiek Indonesië in een noodsituatie verkeerde. Er vond massale evacuatie plaats, vooral van vrouwen en kinderen die bescherming nodig hadden.

De regering opende vervolgens de opleiding tot politie-inspecteur voor vrouwen. Zes tienermeisjes van Minangkabau-afkomst werden geselecteerd: Maria Saanin Mufti, Nelly Paulina Situmorang, Rosmalina Pramono, Dahniar Sukotjo en Rosnalia Taher.

De School voor Vrouwelijke Politie, afgekort als Sepolwan, valt onder de Onderwijs- en Trainingsinstelling van de Indonesische Nationale Politie, gevestigd aan Jl. Ciputat Raya no. 41, Lebak Bulus, Kebayoran Lama, Zuid-Jakarta.

Ik hoop dat mijn droom op een dag zal uitkomen en dat ik een bijdrage kan leveren aan mijn geliefde natie en land, de Republiek Indonesië

Mijn droom is om wiskundeleraar te worden

Mijn naam is Reyhan. Mijn ambitie is om wiskundeleraar te worden. Ik wil jongens en meisjes in Indonesië onderwijzen en hen begeleiden bij het leren. Ik wil dat Indonesië groeit en in staat is om te concurreren met andere landen. Ik word geïnspireerd door mijn moeder, die wiskundeleraar is. Ik wil van wiskunde gaan houden.

Volgens James en James (Erman Suherman 2001) is wiskunde de wetenschap van logica met betrekking tot vorm, structuur, grootte en concepten die met elkaar verband houden. Wiskunde is een belangrijk vak in het onderwijs. Dit blijkt uit het feit dat wiskunde wordt onderwezen van het basisniveau tot aan het hoger onderwijs.

Voor mij heeft het leren van wiskunde verschillende voordelen. Het stelt je in staat om correct wisselgeld te berekenen tijdens het winkelen, om winst en verlies in een bedrijf te berekenen, om een fundering voor een huis te leggen, en om je denkvaardigheden te trainen.

Vragen over eten

Ik hoorde voor het eerst over het weeshuis Pa van der Steur van een andere vrijwilliger. Ik ontmoette haar tijdens mijn reis van twee maanden door Indonesië. Zij vertelde me dat ik naar deze plaats moest gaan.

Toen ik aankwam in het weeshuis was ik een beetje zenuwachtig over hoe alles zou uitwerken. Maar zodra ik Melissa, de manager, en de kinderen zag was ik heel erg opgelucht.

Tijdens etenstijd ontmoette ik alle kinderen voor het eerst en kreeg ik een warm welkom. Het voelde onmiddellijk als thuis. Ik sprak veel met de grotere meisjes. Ze wilden weten wat mijn ervaringen waren over zo ongeveer alles. Het is alsof ik ze al erg lang ken.

Elke ochtend ging ik naar de kleuterschool om te helpen. Soms ging ik ook naar de middelbare school en deelde mijn ervaringen en cultuur. De leerlingen stelden veel vragen over sport en over mijn eten en ik vertelde ze over de Spaanse tradities, zoals festivals, en de speciale kleding die we dan dragen.

Ik hielp de leraren ook tijdens de lessen. Ik zong met de kinderen in het Engels en verklaarde de betekenis van woorden. Dat deed ik ook voor het Spaans.

De kinderen van het weeshuis waren heel blij als ik met ze meeging naar school. Ik hielp ze ook met hun huiswerk en met het lezen.

De oudere kinderen hadden veel vragen over de universiteit. Dus hielp ik ze met de procedures voor het aanvragen van beurzen en ook door gesprekken over wat ze willen doen met hun leven.

De kinderen waardeerden het echt dat ik tijd met hen spendeerde.

Maya Latorre uit Spanje

Vrijwilligers gezocht!

Mijn ervaringen bij het weeshuis Pa van der Steur zijn enorm waardevol. Niet alleen ben ik zelf gegroeid als mens, het heeft me doen waarderen dat ik bevoorrecht ben. Opgroeien in een warm gezin, in een land als Nederland, is helemaal niet zo vanzelfsprekend. De kinderen in het weeshuis verdienen precies dezelfde kansen!

Wil jij ook als vrijwilliger aan de slag bij weeshuis Pa der Steur? Of ken jij iemand die als vrijwilliger aan het werk wil? Stuur mij gerust een e-mail voor meer informatie: cherieham@live.nl

Chérie Ham

Overzicht doorgestuurde bedragen 2022

Overzicht van de bedragen met doeleindes die door de vereniging in 2022 zijn overgemaakt naar de yaysan. Het bestuur van de vereniging krijgt geen vergoeding voor haar werkzaamheden.

Adoptie € 3.516,00

Tweemaal per jaar worden door de vereniging de adoptiegelden overgemaakt. Dit bedrag wordt gedoneerd door zogenoemde 'adoptieouders', die een kind financieel ondersteunen zodat de yaysan hem of haar in hun eerste levensbehoeften kan voorzien en zodat het schoolgeld bekostigd kan worden.

Coronaondersteuning € 13.509,00

Door de coronacrisis heeft de yayasan minder geld op kunnen halen door middel van het verhuren van de verschillende locaties, het ontvangen van gasten en het netwerk van Nel de Borst. De vereniging heeft bijgesprongen om dit gat in inkomsten te dekken.

Renovaties € 4.025,00

Op het terrein van de Yayasan staan twee bijgebouwen genaamd Rudo en Rufrans. Als de Yayasan vrijwilligers ontvangt kunnen zij tegen betaling in deze gebouwen overnachten. De volledige opbrengst hiervan gaat naar de Yayasan. Omdat de gebouwen vervallen waren en daardoor niet meer geschikt voor verhuur is er geld gedoneerd om deze op te knappen

Kosten ondersteuning personeel € 3.625,00

De vereniging heeft in 2022 de yayasan financieel ondersteund met betrekking tot personeel.

Logistieke ondersteuning € 1.667,00

In 2022 zijn er vijf weeskinderen uit Borneo en Papua naar de yayasan gekomen, de vereniging heeft bijgesprongen in het dekken van de kosten rondom; vlucht, medische checks en begeleiding.

Verder is er nog € 7.235 overgemaakt voor kleinere zaken, zoals schoenen, traktaties en uitjes. Daar zit ook € 2.400 bij die door vrijwilligers was overgemaakt voor kost en inwoning en een op een is doorgezet.

Kinderen helpen is gewoon goed

Het weeshuis yayasan Pa van der Steur is een erkend goed doel maar dat spreekt voor zich: kansarme kinderen helpen is gewoon goed. Als u iets kunt bijdragen dan wordt dat natuurlijk gewaardeerd. Voor ieder kind gaat het telkens om hetzelfde project: een liefdevolle opvoeding. Voor hulp zie: www.weeshuispavandersteur.nl.

Ook is het mogelijk om een vriend van de yayasan te worden voor slechts negentien euro per jaar. Dit lijkt mogelijk wat transactioneel maar niets is minder waar. Je geeft 37 nieuwe vrienden zoveel betere kansen aan de start van hun leven. En door zoiets te geven verrijk je juist jezelf. Wil je dus ook een goede vriend worden, stuur dan een mailtje met je contactgegevens naar cherieham@live.nl.

Een ANBI hoeft overigens geen erfbelasting over erfenissen te betalen. Indien u de vereniging aldus in uw laatste wilsbeschikking wenst op te nemen, kunt u hierover contact opnemen met uw notaris. De officiële naam van de vereniging is: Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur. Het KvK-nummer is 404.127.28 en als ANBI-instelling bekend onder fiscaal nummer 8017.55.840. Het is IBAN NL 22 INGB 0003 1845 22.

Tot slot willen wij alle donateurs bedanken voor de steun. De yayasan heeft sinds 1894 duizenden weeskinderen opgenomen en voorzien van een serieuze kans in de maatschappij. Dit is vanaf de oprichting voor een belangrijk deel tot stand gekomen met behulp van donateurs uit Nederland.

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Het weeshuis Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië, is een erkend goed doel maar dat spreekt voor zich: kansarme kinderen helpen is goed! Als u iets kunt bijdragen dan wordt dat natuurlijk gewaardeerd. Voor ieder kind gaat het telkens om hetzelfde project: een liefdevolle opvoeding. Zie ook www.weeshuispavandersteur.nl.

Dit bulletin wordt kosteloos verstuurd naar iedereen die geïnteresseerd is. Maar natuurlijk versturen we het liever per e-mail zodat er meer overblijft voor het weeshuis. Dus als u voortaan per mail op de hoogte wilt worden gehouden, of iemand kent die per post of mail dit bulletin wil ontvangen, stuur dan een mailtje naar chericham@live.nl.

Indien onbestelbaar: Van Lumeijstraat 59, 2581XB Den Haag

